

dan Fordring uden derved at svæffe Bevisbyrden eller de Krav til Bevisførelsen, fom det er nødvendigt at stille for Statskassens Skyld. Med Hensyn til den anden af Andragenderne, nemlig Hr. Børresens Enke, skal jeg bemærke, at den samme Løshed gjælder med Hensyn til hendes Andragende. Hun er forresten en Søster til Hr. Theis Theisen, og hendes Andragende er atfesteret af de samme to Navne, fom figurere paa hans, saa det synes fuldstændig klart, at den samme Betragtning har gjort sig gjældende ved hendes fom ved hans Andragende med Hensyn til de Data, fom ere paaberaabte i Andragenderne.

Finanzministeren (Estrup): Jeg behøver jo neppe at minde om, at fritagne for Bygningsafgift paa Landet ere ikke blot Leiligheder af Hensyn til Beboernes Livsstilling, men efter Loven af 16de April 1873 ogsaa Leiligheder af et vist ringe Omfang, nemlig under 120 Kvadratalen, naar de kun beboes af een Familie. Naar her nu er Spørgsmaal om, hvorvidt en Tilbagebetaling af en formentlig urigtig erlagt Bygningsafgift skal finde Sted, forekommer det mig klart, at Tilbagebetaling kun bør finde Sted, hvor Vedkommende kan producere tilstrækkeligt Bevis for, at Bygningsafgiften med Urette har været opkrævet, og det gjælder ikke mindst, naar der er Spørgsmaal om Tilbagebetaling for saa lang Tid fom fra 1866. Jeg tror ikke, at det kan benegtes, at Bevisbyrden ubetinget maa paaligge den, fom formener sig berettiget til at faae en erlagt Skat betalt tilbage. Et faadant Bevis er ikke i de her foreliggende Tilfælde ført, og Tilbagebetaling har derfor ikke fundet Sted. Jeg vil paa ingen Maade benegte Muligheden af, at der i Løbet af disse Aar kan af nogle af de paagjældende Leiligheder være betalt Bygningsafgift, uden at den med Rette paahviler dem. Dette er ikke alene mnligt, men det er næsten sandsynligt. Men det maa erindres, at det er vedkommende Etære selv, fom have forjont at anmelde, at Leiligheden nu paa Grund af dens Benyttelse ikke mere var bygningsafgiftspligtig. Det er dem selv, der have forjont det, og Administrationen har i saa Henseende ikke noget Ansvar. Altsaa ligger ogsaa Skylden for, at Tilbagebetaling ikke har fundet Sted, hos Vedkommende selv. Naar man nu vil sige, at man i andre lignende Tilfælde har nøiedes med ligesaa ufuldstgjørende Beviser, fom her have foreligget for Generaldirektoratet og for Finanzministeriet, kan jeg selvfølgelig ikke benegte Muligheden deraf. Men jeg tror ikke, at man ret vel skal bebreide Administrationen, naar

den kommer til Kundskab om, at den har været for mild i de Fordringer, den tidligere har stillet med Hensyn til saadanne Beviser, at den derefter for Fremtiden fordrer mere fyldestgjørende Beviser. Det forekommer mig, at man umulig kan gjøre den Slutning, at Administrationen, naar den i en Periode har været for lemsældig med Hensyn til saadanne Bevisers Tilveiebringelse, saa, for ikke at gjøre Uret imod Noget, skulde fortsætte denne lave Praxis, eller at man skulde skylde de Personer nogen Erstatning, der, fordi Fordringerne ere blevne skarpede, ikke ere istand til at føre tilstrækkeligt Bevis. Dette vilde forekomme mig at være en ganske besynderlig Slutning. Det vil i hvert Tilfælde føre til et lidet heldigt Resultat med Hensyn til den fremtidige Administration, naar Mangler i Administrationen, der have medført Tab for Staten, enten skulde kontinuieres eller medføre en Erstatningspligt til Andre, fom ved en rigtigere Fremgangsmaade fra Administrationens Side blide udelukkede fra at gjøre sig den samme Fordel, fom Andre tidligere have gjort sig. Jeg tror, at det vilde være meget urigtigt, om man vilde opfatte det saaledes, at man exceptionelt ligeoverfor de to paagjældende Andragere har stillet Fordringer, fom man ellers ikke stiller. Saaledes er Forholdet ikke. Forholdet er det, at man efter i en Tid at have stillet mindre skarpe Fordringer og efter at være kommen til Kundskab om, hvor lidet betryggende den tidligere Fremgangsmaade var, har stillet skarper Fordringer til Beviset. Saaledes opfatter jeg Forholdet, ingenlunde altsaa ligeoverfor disse enkelte Individider alene, men ligeoverfor alle Andre i lignende Tilfælde. Dersom altsaa Meningen med Henviisningen skulde være den, at da Andragendet til Generaldirektoratet om Tilbagebetaling af Bygningsafgiften er afflaaet, fordi bestemtere og sikkrere Beviser ikke have kunnet præsteres, skulde der derfor hdes Erstatning direkte eller indirekte, ser jeg ikke rettere, end at dette vilde føre til, at man ikke blot ligeoverfor disse To, men ligeoverfor alle Andre, der siden 1877 eller 1878 have været behandlede paa lige Maade, kom til at gjøre det Samme. Er dette det ærede Things eller det ærede Udvalgs Mening? Det veed jeg ikke, men saameget veed jeg, at jeg i hvert Tilfælde ikke er villig til at gaa ind paa en saadan Betragtning. Det staar de paagjældende Andragere ligesaa frit for som enhver Anden her i Landet, hvem Bygningsafgift formentlig urigtig har været afkrævet i Fortiden, at faae erhvervet Tilbagebetaling deraf, vel at mærke, naar der præsteres det samme Bevis derfor, fom man nu